

HVORFOR IKKE

bruge den udmærkede færøske Margarine.
Ved at have de fleste Samlermærker derfra

tjener De 1000 Kroner.

A/S. THORSHAVNS MÆLKEFORSYNING
& MARGARINEFABRIK

Sækketvistlærred 48 Øre

Et Parti svært, ubleget realiseres mindst 20 m.
samme Kvalitet 125 cm. bred 96 Øre pr. m. Ubl. Skjorter 200 Øre
i lille og middel Størrelse, stor 225 Øre, svære uldne Herresokker
100 Øre, svært ubl. Fløel 70 cm. bred 65 Øre pr. m. Viskestykker
36 Øre. Vaffelhaandklæder 48 Øre, kulorte Lommeklæder 45 x 45 cm.
325 Øre pr. Dus.

Fuld Tilfredshed eller Pengene tilbage. Forlang illustreret Katalog.
SÆKKELAGERET, Sct. Annæ Plads 10. København K.

Skipaútgerð.

Allar vørur til skipaútgerð fáast
til biligastu dagsprísir.

Poul Hansens Heilsøla

Telefon 61. i Havn. Telgr. „VERITAS“.

Galvaniseraðar tak- og húsaklædningsplátur

keypast biligast frá **Poul Hansens** Heilsølu, Tórshavn.
Telefon 61. Telegramadresse VERITAS.

Alle bør bruge:

„Rita“ Sæbespaaner.
Skrubbifon „R. A.“
„Tjaldur“ Sæben.
„OKKARA“ Toiletsæber.

De bedste. De færøske. De drejeste.

Høgl og blýggj

keypist biligast frá

Poul Hansens Heilsøla

Telefon 61.

i Havn.

Telgr. „VERITAS“.

TAÐ SIGST

at eitt kilo av prentusvertu er í virði eins og
eitt kilo av gulli, um hon verður nýtt til lýsingar
og kunngerir.

Men tað hóskar tíverri ikki altíð. Tað velst
um hvar maður ella handilsfelag lýsa, og fyri
at vera visur í at prentunarsverta verður væl
nýtt og at tað er lønandi at lýsa, eiga tygum at
senda lýsingar til

„Føroya Social-Demokrat“.

Tann ið lýsir mikið, selur nógv.

Bekendtgørelse.

Da i Løbet af kort Tid alle
hidtil benyttede Udsagnings-
steder vil blive nedlagt, opfor-
dres de af Thorshavns Borgere,
der ønsker deres Renovation
fjernet ved Kommunens Med-
virken, til inden 1. Marts at
meddele dette til Byrådskonto-
ret.

Prisen for Bortfjernelsen vil
blive fastsat af Byrådet til et
aarligt Beløb, antelig 5—30 Kr.,
efter Ejendommens Størrelse.

Thorshavns Byraad, den 12.
Februar 1929.

Hus til Salg.

Det Kommunen tilhørende
Dynamithus ved Skansen selges
til Nedrivning.

Skriftlige Tilbud indleveres
inden Fredag den 1. Marts d. A.
Aften Kl. 6 til Byrådskontoret,
hvor nærmere Underretning
erholdes.

Thorshavns Byraad, den 14.
Februar 1929.

Brug „Rita“ Sæbe-
spaaner.

Skiparar

verða mintir á, at teir ikki mega
taka mann umborð til fiskiskap,
sum ikki æntin kann prógva í
ár at vera limur av Føroya
Fiskimannafelag ella hevur árs-
kort fyri 1929 sum felagi í Fø-
roya skipara- og navigatorfelag.
Um teir ikki halda hesar treytir,
falla teir í bót 6 kr. fyri hvønn
mann bæði til Fiskimannafelagið
og til Skiparafelagið.

Føroya skipara- og navigatorfelag.

Fiskimenn

verða mintir á, at eingin limur
av F. F. má fara við skipara,
sum ikki hevur árskort fyri 1929
sum prógv fyri, at hann er limur
av Føroya skipara- og navigator-
felag, ei heldur má hann fara
við skipi, har sum ikki øll
manningin kann prógva at vera
æntin í F. F. ella í skiparafel-
aginum; ger felagslimur móti
hesum, er hann fallin fyri § 13
í felagslógin.

Nevndin.

Dykker.

Jeg henleder herved Opmærk-
sommenheden paa, at jeg altid er til
Disposition ved Udførelse af
Dykkerarbejde. Da jeg er den
første her fra Byen, der har ud-
ført Dykkerarbejde siden Anton
Andresen af Helbredshensyn
trak sig tilbage, bør alle hen-
vende sig til mig om alt even-
tuelt Dykkerarbejde.

Simon W. Askham,
Thorshavn.

Til Canada

med
Cunard og White Star
Linien.

Alle Oplysninger ved
Jens av Reyni,
Thorshavn,
eller
C. Mogensen,
Nyhavn 1,
København.

Givið út av
socialdemokratiskum feløgum.
Blaðstýrari: M. S. Viðstein.
Prentsmiðja
»Føroya Social-Demokrat«, Tórshavn.

saman. Hon undraðist yvir tann
skund, ið fólk hevði, og tey
runnu sum tey vóru or, og øll
rakaðu saman frá hond. Eirika
yendi sær vestureftir móti Streym-
oyarlandinum og varð illa við.

Hin f morgun fagra og blá-
bleika luft hevði nú skrytt seg
f annan búnað, og hekk hött-
andi f ymsum litum har vesturi.
Allir hesir blandaðu litir, ið
vóru samankomin, boðaðu
einki gott. Nú var illveðrið ikki
langt burturi. Tó átti tað at
halda sær til sólsetur, og kundi
bresta á f skýmingini.

Nú kom aftur ferð á Eiriku.
Tað sinderið, hon orkaði, nýtti
hon nú fyri at fáa alt saman,
og nú kom Katrin og tók hond
f við henni. Tað vardi ikki
leingi, til alt var samankomið,
sátur gjørdur, bendlar snaraðir
og álagdir við stórum, tungum
kliggjagróti f.

Kátar vóru báðar, Katrin og
Eirika, tá ið tey fóru av bøn-
um til at skóða og klæða seg til
neytagongu.

Tað var ferð á neytakonunum,
tá ið tær eftir hálvan dag fóru
til gongu. Hesa ferð var ikki
steðgað úti við hagalúkuna, tí
tær vóru har allar í senn. Nú
galt um at kvika sær, tí hann
sá út, ikki bert til óveður, men
til ódnarveður. Tær talaðu sin-
millum um ferðina um morgun-
in, og allar vildu frætla frá
Eiriku hvat hon hevði gjørt,
tá ið hon hevði skundað sær so
undan teimum, at hon ikki
hevði fingið stundir at verð
undir kúnum. Men Eirika var
tigandi sum grøvin. Tað var
henni nógmikið, ja kanska
ovmikið, at Katrin vísti,
hvussu morgunin var farin fyri
henni.

Tá ið tær nú seinrapartin
komu niðan aftur á sýnina, var
hitt vanliga alvarsliga kæti komið
aftur á Eiriku, og nú prátaði
hon sum vert, bæði um eitt og
annað, tó ikki um tað, sum lá
henni mest upp á hjarta.

Komnar niðan á slættan trivu
tær í at syngja allar samlar:

So fegnar vit fara tíð um tíð, líð, líð,
og bera so latt okkara bið, bið, bið,
tí neytar vit ganga,
tann vegin so langa
so fegnar vit fara tíð um tíð, líð, líð, líð.

Og fram yvir heygjar og dal, dal, dal,
við ganga, skjótt ferðin gerast skal,
skal, skal,
tí neytini at mjólka,
um illogngt er, vit sjólka
tí fram yvir heygjar og dal, dal, dal, dal.

Um leiðin víðhvørt tykist long, long, long,
so triva vit í ein frægðarsong, song, song,
tá ei vit kenna møð,
og halda fram í frøi,
um leiðin víðhvørt tykist long, long, long.

Ei stormur og frekasta æl, æl, æl,
á leiðini okkum forða skal, skal, skal,
vart arbeiði áttinnist,
væl heim og burtur vinnist
í stormi og frekasta æl, æl, æl.

Tá mjólkir er líðug, við gleim, gleim,
gleim,
so skunda vit okkum heim, heim, heim,
við dýllum um herðar,
so lættar til ferðar,
tá mjólkir er líðug við gleim, gleim, gleim.

Neytini mundu eisini vita ill-
veður f, tí nú komu tey til
gongu beint omaneftir. »Nú

troðkast tey at gørdunum,« helt
Eirika, »so tað verður neyvan
veður at lata tey liggja úti f nátt.«
Nú flentu hinar neytakonurnar
at henni, men tær fingi brátt
annað at siggja.

Beint sum tær sótu og mjólk-
aðu, loysti hann loftina, ið staðið
hevði so höttandi, tá ið tær fóru
til gongu.

Hann kom av útsýningi vestri
við stormi og regni — og hann
oysti niður. Ikki høvdu neyta-
konurnar væntað, at óveðrið
brast so knappliga á, og tær
vóru illa við. Tá ið tær reistust,
var veðrið so hart, at ikki var
meiri enn standandi á beinu-
num. Nú mátti okkurt gerast.
Tær hildu so ráð um, hvat ið
best var, og allar hildu, at neyt-
ini mátti rekast heim.

So varð farið í holt við at
reka, og væl gekkst í fyrstuni,
tí tá ið neytini fingi ferðilin av,
at tey skuldu heim, gingu tey
sum tey vóru vill og lögdu hvørt
annað á baki, so tað galt at
kvika sær fyri at fylgja teimum.

Nú slitnaði ein burtur úr og
helt oman suðureftir. Og Eirika
aftaná, og hon rann skjótt, men
ikki vendi kúgvín heim eftir, fyrr
enn hon sá niður fyri bergið f
havið við skúmandi brimi. Tá
leyp Eirika oman um hana —
hon væntaði, at kúgvín fór útav
— og skar í eitt andskremiligt
róp. Eirika ríðaði á eggini, so
nógva ferð hevði hon, men tó
fótaði hon seg.

Eirika var nú heldur seinri
enn hinar neytakonurnar, ið
langt síðani vóru komnar við
kúnum. Tað var bølamyrt, tá ið
hon kom til húsa, og ikki var
trevlin turrur á hennara kroppi.

Tá ið Eirika var komin í turr
klæðir og hevði fingið ein heitan
munn, settist hon innar í kam-
arið, gláð yvir at neytini vóru
inni, men sjálv var hon ikki
gláð — tað völdi ódnin.

Kárakkur.